

KRIK

KRIK

Glasilo Osnovne šole Franceta Prešerna Kranj, šolsko leto 2020/2021

Mentorica: Dunja Jezeršek

Urejanje Krika: Marko Zupan in Dunja Jezeršek

Risba na naslovnici: Nejc A., 5. b

Risba na zadnji strani: Ana Luna Š., 5. b

(mentorica: Valerija Stenovec Konečnik)

21. 4. 2021 NEKAJ PO 20. URI NA RAZREDNEM CHATU. NECENZURIRANO. NELEKTORIRANO.

uciteljica a ste vi šolo zakurl
pa so sli nasi zivljenjepisi
Ti šment

Ne se zezat, a je lih naša učilnca

Lih nasa ja

A resno

ja
brez skrbi bom js fasado naredu k jo prenovijo

Nehi se norca delat. Kaj pa je blo?

Eksplodzija
V kemiji
4 učitelji so bli notr. Bajje

Ni smešno

Vemo da ni smešno
Sj bo use na novicah
Pa hrčki so pomrli

Kašna zloba s ti

Ne to so eni pušilal da so vsi morski prašički umrl pa da so markota zupana pa bašo moral rešvat
Mi tm vidmo njihovo zagorelo kletko 🤔
Ucitlca a veste kok dima je v naši učilnci

A so moral tam tud gasit pr nas

so bli tm pr ns tud pomoje sam nism zih k nism su ke
sm sam vidu ene polcaje pa gasilce tm
Jp so bli

O šit

Moji copati
So sli po gobe
ooo pa glih novi :(
Učiteljica sj bo use uredu
Ja kva je zj a gremo u solo al ne
Na daljavo mamozgleda

To pa mamoz srečo, končn začnemo v šolo hodt, pol pa tole

Dobil smo mejl
Rekli so da mamoz na daljavo
Lah bi mel frej ker smo tok u šoku..
Kako bomo pa pisal kengorujcka
To je najveci problem zj

Ja, na daljavo je, lih dobila sms

dj lah bi nam dal en dan frej
ka pa je jutrn navadn cetrtk
ma usaj kj nouga bo na sol
Damnn
pa lih nove pipe so ble v kabinetu
Sad

RAVNATELJ O POŽARU

Lana B. in Anja M. iz 6. c sta o požaru govorili z ravnateljem Alešem Žitnikom. Trač, ki ga niti ravnatelj ne ve: Lanina mami ga je hotela obvestiti, da šola gori, saj je bila ona tista, ki je v centru za obveščanje sprejela klic o dimu, ki se vali skozi prešerna okna. Vendar ga ni uspela priklicati ...

Ravnatelj je obvestilo o požaru dobil po vibru, ravno ko je zaključil online sestanek z učitelji. Sprva sporočilu ni verjel in je zato poklical eno izmed čistilk, ki pa mu je povedala, da ni prvi april in da so gasilci že v zgradbi. Z avtom je odbrzel do šole.

Ker gasilci niso vedeli, da je ravnatelj, so ga najprej hoteli spoditi proč, potem pa je le prišel do poveljnika, s katerim sta odšla v šolo. Čistilke so bile že zunaj na varnem, morali pa so še po učitelja Marka Zupana v kletno učilnico, saj je tam ravno opravljal izpit na daljavo in sploh ni vedel, da je kaj narobe.

Nato je ravnatelj pri vходу v šolo skupaj s hišnikom gasilcem pomagal s podatki o opremi, nevarnih snoveh na šoli itd. Skušali so rešiti tudi živali, vendar so bili žal prepozni, zadušile so se zaradi dima.

Ravnatelju so ponudili pomoč številni učitelji in starši, kar ga je res razveselilo. Ponujali so tudi denarno pomoč, ki jo sedaj lahko nakažejo na TRR. Škode je sicer za okrog 160.000 evrov; šola je zavarovana, zato bo precejšnji delež povrnjen, deloma bo pomagala tudi občina, nekaj pa bomo morali zbrati sami.

Natančnega vzroka požara še ne pozna, začelo naj bi se v košu za odpadke v kemijskem kabinetu, čeprav nihče ne zna razložiti, kako in zakaj.

Ravnatelj ni verjel, da se na naši »betonski« šoli požar lahko tako hitro razširi, zdaj pa je videl, da to res ni hec in da je še kako prav, da imamo na šoli vsako leto požarno vajo. Treba se bo tudi čim bolj znebiti šare, ki se nabira po kotih kabinetov, kleti ..., saj predstavlja dodatno nevarnost in pa tudi ovira prehod v primeru nesreče.

ANDRAŽ ŠIFRER - VODJA GASILCEV

Jakob P. iz 6. c je obiskal poveljnika gasilske operative v Kranju Andraža Šifrerja in iz prve roke izvedel, kako so nam vrli gasilci rešili šolo.

Kako je potekalo gašenje naše šole?

Nekdo od občanov je verjetno opazil dim, ki se je valil skozi okna, poklical regijski center za obveščanje 112, oni pa so nas obvestili o tem po ozvočenju. V pol minute smo že odpeljali in bili v dveh minutah na kraju dogodka. Požar je bil žal že popolnoma razvit, ker smo bili pozno obveščeni.

Na srečo smo pred dvema letoma v Prešernovi šoli namestili univerzalni gasilski ključ (to je ena redkih šol v Kranju, ki ga ima, izkazalo pa se je kot izjemno pomembno), zato smo lahko nemudoma vstopili in nam ni bilo treba uničiti vrat.

Požar v učilnici kemije in v kabinetu je bil popolnoma razvit, zaradi dima in temperature je bil poškodovan tudi sosednji kabinet biologije.

Ste tudi vi sodelovali pri gašenju?

Ker sem poveljnik, je moje delo vodenje, zato gasil nisem, sem pa usmerjal celoten potek intervencije. Na kraju nesreče smo imeli pet društev in poklicno enoto, skupaj 81 gasilcev. Poleg poklicne enote Kranj

so gasile ob prvem pozivu še PGD Kokrica, PGD Britof in PGD Primskovo, zaradi menjave ekipe pa smo kasneje poklicali še PGD Stražišče in PGD Bitnje.

Vse to organizirati - delo notri, delo zunaj, menjave, obveščanje služb, kot so elektro, komunala, plinovod . . . -, to je ogromno dela.

Kaj bi se zgodilo, če bi prišli malo kasneje?

Požar bi se razširil na hodnik in ostale učilnice in bi bilo uničenje še večje, evakuirati bi morali sosednje prebivalce, že zaradi samega dima, saj se pri gorenju sproščajo dimni produkti. Težava šol po Sloveniji je, da nimajo avtomatskih javljalnikov požara. Če bi ga imeli, bi bil ta požar pogašen oz. zaznan ob prvem dimljenju. Šola je velika, ima veliko hodnikov. Čistilke v prvem hodniku sploh niso vedele, da se v šoli karkoli dogaja.

Koliko časa ste gasili in koliko vode ste porabili?

V eni uri in pol smo požar pogasili, potem je sledilo še razkopavanje in iskanje posameznih žarišč. Porabili smo približno 20 000 litrov vode. Z vodo smo varčevali. Taktika gašenja je porabiti čim manj vode, da se ne povzroča dodatne škode.

Koliko časa bo v šoli še smrad?

Če bi se želeli tega znebiti, bi morali vse prebrisati, prebeliti . . . Kar še nekaj časa bo smrdelo.

Jakob je gasilce tudi obiskal ter si ogledal njihove prostore in opremo. S poveljnikom sta se že kar spoprijateljila, zato ga je še malo povprašal o njegovem delu.

Koliko časa ste gasilec?

Gasilec sem od leta 2009, ko sem opravil sprejemno testiranje v naši enoti. Testiranje je vsebovalo tek na sv. Jošta nad Kranjem, plavanje in spretnostni poligon v garaži gasilskega doma (plazenje, prevali, preskakovanje ovir, plezanje po vrvi). Takrat sem dobil tudi zaposlitev in odšel na 6-mesečno šolanje na Ig, ki ga morajo opraviti vsi zaposleni. Po končanem šolanju pridobiš poklic gasilec in zaposliš se v gasilski enoti.

Ste bili tudi prostovoljni gasilec?

Prostovoljni gasilec sem že od svojega sedmega leta in sem še vedno aktiven na Kokrici, kjer sem bil nekaj časa poveljnik, sedaj pa sem tam namestnik poveljnika. Tam imamo vaje, usposabljanja in tekmovanja.

Kakšen naziv imate in kakšne so vaše zadolžitve?

Sem poveljnik gasilske operative. Moj uradni naziv je strokovni vodja zavoda.

Imam veliko dolžnosti. Skrbim za zaposlovanje novih gasilcev, za usposabljanje

zaposlenih, skrbim za nakup opreme, za njeno posodabljanje, skrbim za pravilno izvajanje intervencij. Vodim tudi vse večje intervencije, skrbim za zdravniške preglede ...

Kakšna izobrazba je potrebna za poklic gasilca?

Potrebna je peta stopnja izobrazbe, zaželena je katerakoli tehnična smer. Se pa seveda zavzemamo za to, da se zaposleni še naprej izobražujejo. Tudi sam sem nadaljeval izobraževanje na strojni fakulteti in imam naziv diplomirani inženir strojništva.

Kakšne treninge imate?

Mi ločimo dve vrsti treningov. Eno je izvajanje stalne pripravljenosti - fantje obnavljajo znanje, ki ga potrebujejo pri svojem delu. To imamo pri nas vsak dan od treh do petih popoldan in od osmih do desetih zvečer, kadar so naši gasilci ponoči v službi. Takrat se odločimo za vrsto treninga, saj naše delo ni samo gašenje. Posredujemo tudi v prometnih nesrečah, nesrečah z nevarnimi snovmi, rešujemo iz vode/v vodi, obvladati moramo vrvno tehniko ...

Drugo pa je fizična pripravljenost, za kar imamo tudi svoj fitnes. Fantje trenirajo v službenem času, ko jim čas dopušča, ali pa po službi.

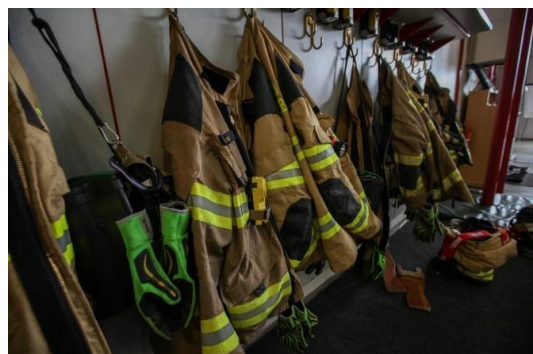
Ste zadovoljni z opremo? Imajo v drugih državah boljše?

Z opremo sem zadovoljen. Kranjska poklicna enota po opremljenosti med najboljše enote v Sloveniji. Opreme je res veliko, nova je, sproti jo tudi posodabljam. Za ta namen je potrebno tudi veliko finančnih sredstev, ki jih dobimo od Mestne občine Kranj, nekaj pa tudi od države. Oprema je zelo draga. Neka avtolestev, ki smo jo kupili lansko leto, je bila vredna 900.000 eur.

Lahko rečemo, da smo vsaj med evropskimi državami kar v špici glede opreme.

Pogrešate helikopter?

Seveda. Pogreša se neki reševalni helikopter. Sedaj helikopterske prevoze opravlja policija ali pa vojska. Na primer: v soboto smo imeli neko reševanje padalca pod Krvavcem. Prišel je helikopter SV. Tako tudi vojaški piloti nabirajo ure letenja, drugače bi po Sloveniji leteli v prazno.

Kadar so v Planici skoki, morata biti zaradi pomembnosti dogodka tam dva helikopterja. Takrat ves sistem reševanja »počepne«. Če se nekdo takrat poškoduje v hribih, je že težava. Veliko imamo poškodb na cestah. Za pokrivanje celotne Slovenije bi potrebovali vsaj tri reševalne helikopterje.

Ali sodelujete tudi z drugimi reševalnimi službami?

Seveda. Sodelujemo z gorsko reševalno službo, predvsem tukaj v Kranju pomagamo pri kakšnih poškodbah na Joštu, Šmarjetni, na Jakobu ... Višje v hribe pa mi ne hodimo, ker so za to gorski reševalci. Sodelujemo z vodniki reševalnih psov, z nujno medicinsko pomočjo, s policijo.

Ali hodite na tekmovanja?

Tekmujemo z ekipami prostovoljcev pa tudi poklicni gasilci, le da je tisto drugače. To so tekmovanja prvih posredovalcev, kjer je potrebno veliko znanja o prvi pomoči. Potem so tu tekmovanja, kjer pokažemo znanje o pravilnem razrezu vozila, pravilni oskrbi poškodovanca, pravilnem iznosu ... V Belgijo hodimo tekmoval v vrhni tehniki. Od 30 ekip s celega sveta, ki jih povabijo organizatorji, se skoraj vedno uvrstimo med 5. in 10. mestom.

Koliko intervencijskih vozil imate?

21 vozil in 10, 11 prikolic, na katerih prevažamo namensko opremo (prevozni ventilator, skočna blazina, valilne bariere za čez reko, da se tam ulovijo nevarne snovi ...).

Imeli smo tudi dva čolna. Eden je žal spustil, ker smo ga na eni intervenciji predrli in je neuporaben. Tako da enega še imamo, poleg tega pa še večji napihljiv raft. Trenutno

testiramo nov čoln, ki ga bomo kupili tudi zaradi velikosti pokrivanja vode na celotnem področju Gorenjske (obe Savi, Blejsko in Bohinjsko jezero, Mavčiško jezero, Čukov bajer, jezero Črnava ...).

Koliko intervencij imate povprečno na mesec?

Lani smo imeli 1103 intervencije v celem letu. Povprečno 100 na mesec. Lahko, da dva dni ni nič, potem pa naslednji dan po 5, 6, 7 intervencij. Na primer: prejšnji teden smo že v soboto imeli 4 intervencije v razmiku pol ure, recimo: prometno nesrečo na Krvavcu, nesrečo padalca na Ambrožu pod Krvavcem, požar v naravi na Šmarjetni, požar v naravi pri piceriji Gorenc. Lani avgusta v času poplav, smo imeli v 15 minutah 6 intervencij. Lani februarja, ko je bil hud veter, pa smo imeli v dveh dneh skupaj 330 intervencij. To je res ogromno.

Sicer pa je običajno okrog 1000 intervencij na leto.

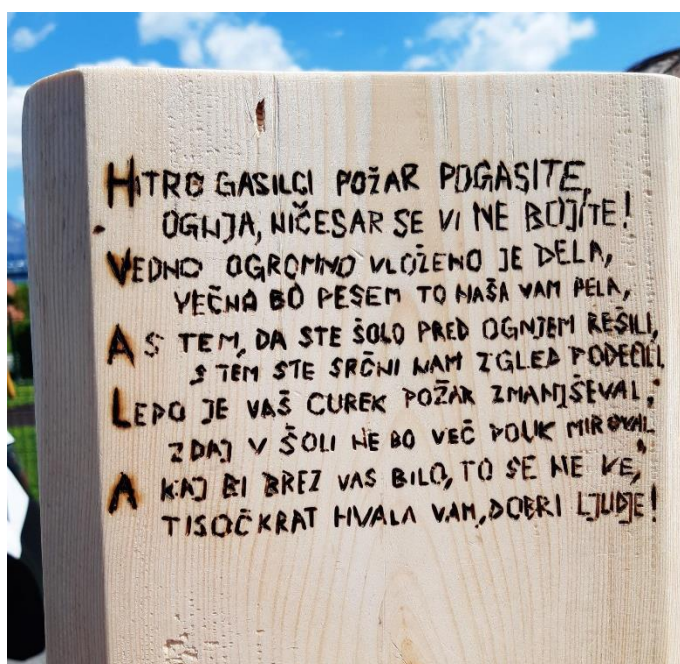
Kaj bi še povedali in svetovali mojim sošolcem?

Sledite svojim sanjam. Tudi sam sem si kot mlad želel postati gasilec in ta želja se mi je izpolnila, ker sem vanjo verjel. Če tudi kdo izmed vas želi postati gasilec tukaj pri nas - super! Preberite si, kakšno je sprejemno testiranje. Lahko pa se včlanite v katerega od domačih, lokalnih društev kot prostovoljni gasilec. Postavite si neki cilj in mu sledite.

Gasilcem smo se tudi osebno zahvalili, ker so nam rešili šolo. Dežurni pesnik Blaž iz 8. c je spesnil mojstrske verze z akrostihom (to zna samo še Prešeren, mimogrede 😊), Jakob Z. iz 7. c je oblikoval leseni pokal,

Ana Ž. in Maja L. iz 8. č sta pokal oblikovali in vanj vžgali verze, nato pa smo pogumne sosede obiskali. Pokal jim je predal – kdo drug kot Jakob, ki je pri njih že čisto domač.

Prešerni tamali pa so svojo hvaležnost kar narisali in gasilci so si lahko razstavo ogledali na poti v službo.

ANKETA O ŠOLANJU NA DALJAVO

205 učencev od 6. do 9. razreda smo vprašali, ali jim je bilo bolj všeč šolanje na daljavo ali tako, običajno, v šoli. Lahko zaključimo, da se večina otrok niti ne bi tako hudo sekirala, če bi gasilci prispeli kake pol

ure kasneje - **63 odstotkov** jih namreč prisega na šolanje z domačega kavča.

Ne, ni kriva grda betonska fasada niti jih ne moti nizek strop na hodniku ali puščanje strehe ob vsakem deževju. Spodaj je nekaj razlogov, **zakaj so raje doma.**

- Manj dela je ...
- Lažje in brez učenja dobiš boljšo oceno.
- Ni pisnih ocenjevanj znanja.
- Zjutraj lahko kasneje vstaneš, pravzaprav tik pred zdajci.
- Ni se potrebno urediti.
- Lahko sem plonkal.
- Ni treba nositi mask.
- Doma je dobra malica.
- Sediš na udobnejšem stolu.

- V šoli se vsi derejo, doma je mir in se lažje skoncentriraš.
- Ni mi treba hoditi do doma (3 km) in nositi torbe.
- Sam si lahko razporediš čas.
- Ko je mikrofonski izklopljen, lahko govoriš, kar hočeš.
- Vmes sem igral igrice in chatal.
- Lahko sem v pižami in med uro jem.
- Učitelji so zelo prijazni in se prilagodijo glede spraševanja.

Risba: Ana Luna Š., 5. b

Ostalih 37 odstotkov pa misli drugače.

- V šoli imaš družbo, se pogovarjaš s prijatelji.
- Lažje se učiš.
- Učitelj te popravi, ko pride do tebe in ti lahko pomaga, razloži.
- Ne nagaja ti povezava.
- Predelamo več snovi, ker se ni treba ubadati s kamerami, mikrofoni, prisotnostjo.
- Več znam, več odnesem od razlage.

DOKAZ, DA JE ŠOLANJE NA DALJAVO RES OBRODILO SADOVE, OGROMNO ZNANJA IN KREATIVNOSTI, SI LAHKO OGLEDATE NA SPODNJI FOTKI.

11. Zapiši besedilo, avtorja in naslov slovenske himne: _____/3

GOLICA

Zavela si na rodi ki brejeda do iska da da ha

12. Ustrezno dopolni besedilo. _____/2

Uredna pripadnost državi se imenuje _____

FILOZOFINJA IN KMETICA EMA O RADOSTIH ŠOLANJA NA DALJAVO

Človek bi rekel, da je bilo leto 2020 kot nekakšna tretja svetovna vojna. To je bila vojna med ljudmi in boleznijo, predvsem pa živčna vojna za naše živce.

Ampak veste, jaz pa pravim, da je vsaka stvar za nekaj dobra! Poglejmo vendar na dobro plat minulega leta. Vsa ta situacija je ljudem dala toliko navdiha; samo pomislite malo, koliko glasbenih hitov je nastalo na temo epidemije, koliko za umret smešnih tik tok posnetkov, ki smo jih vsi pogledali že najmanj stokrat, če ne tisočkrat! Še celo meni je dala voljo in motivacijo za tale članek.

Sedaj ko smo imeli za štirimi stenami malo preveč časa, sta zacvetela tudi laganje in lenoba. To velja še posebej za učence, ki smo imeli pouk na daljavo. Ampak na to ne smete gledati kot na laganje, dragi starši in učitelji, ki zdajle tole berete z velikim cmokom v grlu. Na to morate gledati s pozitivne plati (pa čeprav si v zadnjem času res nihče ni

želel slišati besede pozitiven). Samo pomislite, kako se vašim otrokom širi obzorje, kako bogato domišljijo imajo in kako hitro se znajo izviti iz vsake neprijetne situacije, to jim bo, verjemite, v današnjem svetu prišlo še kako prav. In vse to je posledica razvpitega pouka na daljavo.

Če sem iskrena, je meni tale pouk na daljavo pravzaprav šel kar na roko. Glejte, jaz sem doma s kmetije, preprosto kmečko dekle, ki si bolj kot vse na svetu želi voziti se s traktorjem po njivah, se poditi naokrog za živino, ležati v travci in šteti oblake. In vse to sem med poukom na daljavo seveda lahko neovirano počela, haha, nič lažjega!

Med skoraj vsako uro, no, bolj natančno, med vsako uro, ko se je le dalo, sem se

izmuznila in se raje posvetila bolj pomembnim stvarim, kot je šola. Saj

veste, svojim kravcam, konjičkom in še veliko drugim živalim. Najraje sem odšla med kakšno uro slovenščine. Se sprašujete, zakaj? Naj vam malce namignem, obravnavali smo Prešerna - mislim, da vam je sedaj vse še kako jasno. Poleg slovenščine imamo tukaj še kar nekaj drugih predmetov, ki ne zaostajajo kaj dosti, in to so matematika, fizika, angleščina, zgodovina, etika ... Vsega tega jaz sploh ne bi rabila kaj dosti, če bi lahko počela to, kar me res veseli - bila z živino in ljudmi moje sorte.

Namesto zehanja med šolskimi urami greš lahko v gmajno. To je raj na zemlji. Vsake toliko se nasadiš na kakšno vornk

trnje, na nogo ti pade kakšna veja, ampak to samo zato, da te spomni, da jo moraš pobrati in da nehaš sanjati. Ves si od žaganja, ker ati z motorko

žaga direkt vate in te vse srbi, ampak se nimaš časa praskati, ker maš dosti drugega dela. Tako veliko bolj vadiš svojo strpnost kot pri predavanju učiteljice.

Namesto da se učiš pri zgodovini o kmečkih uporih, ga lahko kar doživiš - z vilami letiš za kakim frajerjem, ki misli, da je najhujši, ko se namesto po prazni makadamski cesti pelje čez naš travnik in maha s svojo dolgo grivo. Tisto povoženo travo je seveda potem težko pokositi; še dobro, da je ima on dosti na glavi, ker bi se sicer domov vrnil plešast.

Namesto španščine lahko pridete z menoj pokidat ves gnoj, saj je to je za večino od vas seveda španska vas.

No, vidite, take in drugačne stvari sem počela, ko me ni bilo za ekranom. Priznam, da tudi jaz včasih potrebujem malo počitka, zato sem kdaj to tudi izkoristila in sem samo ležala doma in pogledala kakšno serijo - ampak, ej, tudi jaz sem samo človek.

Za konec pa bi postavila eno vprašanje, odgovor pa pričakujem najprej od vodstva šole in potem še od ministrstva. Zakaj pri vseh naštetih obveznostih, ki jih opravljamo otroci na kmetiji, nismo vredni statusa? **Zahtevamo status kmeta!** Če bi preživeli samo en moj dan, bi me prav gotovo razumeli. Veliko bolj sem zaposlena in zmatrana kot pa tisti, ki se trikrat na teden hodijo nekam malo razgibavat in skakat čez kolebnico, za nagrado pa imajo status športnika. Halo??!

Emu G., 8. c

Foto: Katjuša

KORONASONET

Minil' stoletje je od gripe španske,
ko covid se na svetu je pojavil,
se prvi val pri nas je dobro ustavil,
z' lo slabše so države b' le balkanske.

Razmere tud približno niso sanjske.
Če kdo bi mi pred enim letom pravil,
da covid se na svetu bo najavil,
zaprte bodo cerkve vse krščanske,

bi rekel mu, naj neha nas strašiti,
saj to direkt naravnost je neumno,
kaj takega vendár ne more biti.

Tako bi jaz govoril mu pogumno.
Vendár z' lo svetu covid zna škoditi,
zato razmišljajmo zdaj z glavo - umno.

Blaž G., 8. c

KORONAVIRUS

Svetu vlada Pandemiija,
državi pa Epidemija,
korona prevzela je cel svet,
jaz moram pa na kavču zdet.

V državi stroga so pravila
in tudi čudna navodila.
Po svetu je nemir,
saj korona ne da nam mir.

V šolo ne hodimo
in se doma dolgočasimo.
Kdaj bo tega že konec,
da bo zazvonil spet šolski zvonec!?

Ana K., 6. c

ŠOLA NA DALJAVO

Kako nam je zagodla
ta šola na daljavo,
nam učencem
pa je to zabavno.

Vse preplonkamo
in nič se ne učimo,
a pri vsakem spraševanju
petke vsi dobimo.

Učitli mislijo,
da nič ne znamo,
a nekaj pa le znamo,
saj skoz igrice igramo.

Brez premora
za učenje,
ker zdaj igrice
naše so življenje.

Vsi smo se zredil
za kakšnih 20 ton,
pri športni pa je zdaj
vedno cel polom.

»Pejd za šolo delat,«
mami reče mi.
»Nehi mi težit,«
jaz odvrnem ji.

Šola na daljavo
sploh ni stresna,
upam, da se vrnemo
nazaj v ta nebesa.

Ne prenašam več
tečnih staršev in učitelov,
do konca šolskega leta
je pa žal še nekaj »litrov«.

Dan M., 8. b

Leti, leti, letiiii ... TINA ČARMAN!

43-letna Tina Čarman je nekdanja uspešna slovenska atletinja, ki je nastopila na olimpijskih igrah v Atenah. Najdlje je skočila 6,56 m, na 60 m je tekla 7,81 s, v troskoku pa je njen najboljši rezultat 12,92 m. Tina se je kraljici športov posvetila pozno. V Kranju je začela trenirati v sedmem razredu osnovne šole. Novinarji so ji v času njene atletske kariere govorili, da bi jo zlahka zamenjali za manekenko.

Mimogrede - je tudi moja mami 😊.

Zakaj si se začela ukvarjati z atletiko?

Najprej sem se kratek čas ukvarjala z rokometom in košarko, potem pa sem v 5. razredu krepko prehitela sošolke in tudi sošolce na kratkih razdaljah. Takrat so mi prijateljice zaradi dobrih rezultatov svetovale, naj se začnem ukvarjati z atletiko. In pri trinajstih letih sem končno odkrila svoj šport - atletiko, s katero sem se ukvarjala 17 let.

Trenirala sem v Atletskem klubu Triglav Kranj in od vsega začetka je bil moj trener Dobrivoje Vučković. Eno leto sem tekmovala tudi za Atletski klub Dolenjske Toplice.

Kakšni so bili treningi?

Treningi so bili zelo različni, odvisni predvsem od tekmovalnega obdobja. Moja glavna disciplina je bila skok v daljino. Trenirala sem hitrost, moč in eksplozivnost. Navadno je trening trajal dve uri, kjer sem izvajala šprinte, različne vaje za moč v fitnesu,

izpopolnjevala sem tehniko skoka v daljino, večkrat so bile v trening vključene tudi vaje teka in skokov čez ovire.

Koliko treningov si imela tedensko?

V zimskem obdobju sem imela 9 treningov, v poletnem pa 6 treningov tedensko. Pozimi smo se vozili na treninge v Ljubljano, ker v Kranju ni bilo atletske dvorane. Zimska tekmovalna sezona se nam je začela januarja in končala v začetku marca, poletna tekmovalna sezona pa traja od maja do konca septembra.

Ali ste kdaj hodili na priprave izven Kranja?

Hodili smo na priprave na Roglo, v Čateške toplice, v Pulj, pozimi pa na 14-dnevne priprave na Kanarske otoke.

Kakšne rezultate si dosegla?

Udeležila sem se Olimpijskih iger v Atenah, bila sem v finalu na dveh univerzijadah (6. in 7. mesto),

štirinajstkrat sem nastopila za slovensko reprezentanco in osvojila sem 11 naslovov državne prvakinja.

Kakšne so bile nagrade?

Na tekmovanjih za Zlato ligo so bile denarne nagrade. Na ostalih tekmovanjih pa so bile nagrade skromne, predvsem medalje in pokali.

Ali bi v današnjih časih zaslužila več denarja, kot si ga takrat?

Predvidevam, da ne, saj atletika ne sodi med športe, kjer se delijo visoke denarne nagrade, kot je to v tenisu, nogometu ipd.

Ali si bila med atletske kariero kdaj poškodovana?

Sem, in to ravno pred olimpijskimi igrami, ko sem imela poškodovano koleno odzivne noge. Imela sem vnetje kolenske tetive, kar se mi je vleklo kar štiri leta.

Kako je bilo s prehrano?

Poleg navade prehrane sem jedla vitamine in minerale, predvsem zaradi naporov in hitrejše regeneracije.

Kaj meniš o dopingu?

Že takrat je bilo v atletiki veliko kršiteljev in tudi danes se veliko športnikov poslužuje dopinga. Predvsem so nekateri športi še bolj zaznamovani z dopingom in mednje žal sodi tudi atletika. Ne zdi se mi pošteno, da dopingirani športniki tekmujejo s »čistimi« športniki.

Kakšni so bili občutki pred tekmo?

Pred vsako tekmo sem čutila nekaj napetosti, ampak to je bilo vedno pozitivno. Pred večjimi tekmami pa je bilo napetosti več, predvsem zaradi želje po uspehu. To pa se ni vedno dobro izteklo, saj sem zaradi pretirane želje naredila več prestopov.

Ali ste imeli kakšne posebne priprave pred nastopom na olimpijskih igrah?

Priprave za olimpijske igre so se začele že pozimi, ko smo odšli na Kanarske otoke, nato pa pred poletno sezono še na priprave na Martinik.

Ali ste se v ekipi dobro razumeli?

V ekipi smo se vedno dobro razumeli. V klubu nas je bilo nekaj deklet, ki se družimo še danes, prav smo ohranile stike z reprezentančnimi kolegicami.

Kako si treninge in tekmovanja usklajevala s šolo?

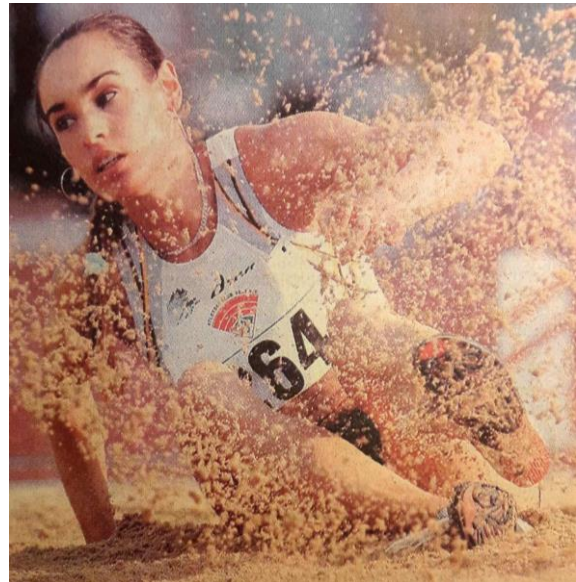
Takoj po končani osnovni šoli sem se zaradi lažjega usklajevanja atletike s šolo odločila za Športno gimnazijo Šiška, kjer sem obiskovala atletske oddelek. Šola je imela dober program za športnike in imeli smo odlične pogoje za treninge. Tudi med študijem sem dobro usklajevala šolanje in treninge, saj sem kasneje zaključila znanstveni magistririj na Fakulteti za družbene vede.

Ali imaš lepe spomine na dijaške dni?

Da, s sošolci in sošolkami smo bili zelo dobri prijatelji. Tudi učitelji so bili krasni. Pred petimi leti so na tej šoli ob prisotnosti predsednika RS Boruta Pahorja otvorili stalno razstavo »Galerija slavnih Gimnazije Šiška«, kamor so me povabili, da nagovorim zbrane.

Kaj si jim povedala?

Športnikom, dijakom in dijakinjam sem svetovala, naj ob športu ne pozabijo na izobraževanje, kajti vsaka športna pot se enkrat konča. Da si bodo lahko izbrali službo, ki jim bo v veselje, je potrebno imeti znanje. Naj jih pa šport spremlja vse življenje.

Čemu si se morala takrat odreči, da si lahko trenirala atletiko?

Ves svoj prosti čas sem posvetila športu, tudi na končne izlete nisem šla zaradi tekmovanj. Veliko zabav in praznovanj sem morala izpustiti, vendar mi ni bilo nikoli žal.

Ali imaš na atletiko lepe spomine?

Ja, imam zelo lepe spomine, predvsem zaradi številnih krajev, ki sem jih obiskala, dobrih prijateljstev, ki smo jih navezali, ter zaradi dobre popotnice za življenje.

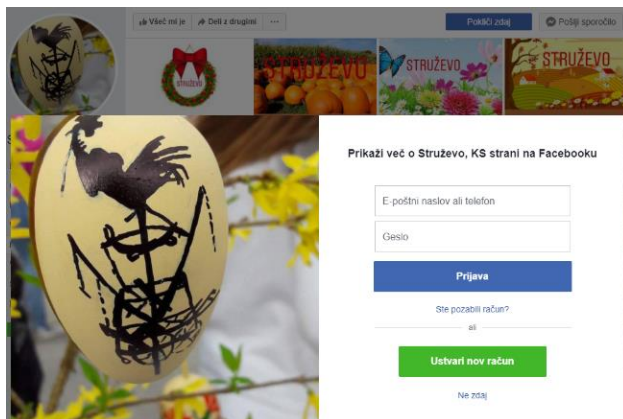
Ali se tudi sedaj ukvarjaš s športom?

Sedaj zelo rada igram tenis ter obiskujem bližnje hribe. Včasih pa me pot še zanese na atletske stadione.

STRUŽEVO - srečna, draga vas domača 😊

Le kdo ne bi želel živeti v naši čudoviti vasi?! Pri nas ves čas dogaja, ejga! Navsezgodaj zjutraj struževski kmetje poskrbijo za konkretno budnico, saj ogrevajo asfalt s svojimi traktorji, tako da smo vsi pravočasno v šoli. Ker spodnje nadstropje Struževega leži ob mogočni Savi, ga ob vsakem nalivu reka poplavi - zato smo najčistejša in najbolj dišeča vas na Gorenjskem.

Nikomur ni dolgčas: mladina je vsak teden zelo kreativna na struževskih ustvarjalnicah, dame v najlepših letih a. k. a. naše mtke vsak mesec debatirajo o prebrani knjigi ob čaju, hkrati pa si izmenjujejo modre nasvete o dresuri svojih otrok. Struževski dedki in babice so državni prvaki v prstometu (ne, ne mečejo

prstov), vsi pa so tudi fejsbukovski oziroma zelo aktivni na vaškem FB-ju.

Poznate ptujske kurente? Ha, kaj je to proti tradicionalni struževski povorki! Vsako leto okronamo tudi vaščana leta, zadnji teden poletja pa je sploh pestro, saj so na programu struževski dnevi - športne igre, palačinkanje, ustvarjalnice, potopisna predavanja, filmski večeri - ni, da ni!

Skozi srednje nadstropje vasi poteka mednarodna železniška povezava med železniškima postajama Kranj in Naklo, za biznis pa poskrbijo Kamnoseštvo Jerič, kmetijska trgovina Korotan in multi-kulti domačija Pr' Matjaž'.

V zadnjih letih se je v gornje nadstropje Struževega priselilo ogromno »blokarjev«, malo nižje od njih pa najdemo še zadnji preživeli kmetiji - ostalih 5 kmetij pa žal ne obratuje več.

V vasi kar mrgoli (poleg Mrgoleta) slavni ljudi: pisateljica Berta Golob straži vstop v struževsko »luknjo«; odbojkarSKI as Jan Kozamernik preživlja v vasi večino svojega prostega časa, saj je izbranec nekdanje prešernovke Urške; igralec Pavle Rakovec je še pred kratkim kraljeval na odrskih deskah ...

Vam bomo še malo bolj podrobno predstavili, kako nam dogaja dol v najbolj znanem gorenjskem »kraterju«.

USTVARJALNICE

Celo leto potekajo v krajevnem domu KS ustvarjalnice za najmlajše, malo starejše in najpomembnejše, za najstnice (to smo me), in sicer pod mentorstvom prve dame Struževega Petre Sajovic. Na fotkah je nekaj izdelkov, več pa jih lahko vidite na našem FB-ju. Seveda smo v času korone upoštevale tudi ukrepe in smo v najhujših obdobjih ustvarjale online, material pa smo prišle iskat k Petri en dan prej. Trenutno smo najstnice sicer

»na čakanju« - mogoče posledica koronskih ukrepov, mogoče zgodnjega mlaja ali pa pubertete, (ne)uradno je pa menda nekaj v zvezi z nepospravljanjem po koncu ustvarjanja, khm ...

KNJIŽNI KLUB

Seveda imajo tudi naše preljube mamice svoje družabne dogodke. Pravijo, da debatirajo o prebrani knjigi, vendar vsi vemo, da verjetno samo omenijo naslov, preostali čas pa čvekajo o trikih, kako vzgajati, pretentati in krotiti svoje živali, ki jim pravijo otroci (se pravi - nas).

Ampak da ne boste mislili, knjižni klub imamo tudi me »tamale«. Beremo

najrazličnejše knjige, ki jih lahko povemo za bralno značko v šoli. Kot naše mamice se o knjigi pogovarjamo ob čajčku in piškotih. Dejstvo pa je, da pogovor tudi pri nas ne teče samo o knjigi. Zadnje čase smo postale precej lene in Petra tudi pri tej aktivnosti počasi obupuje nad nami. Lahko bi rekli, da smo nekako - brezupne 😊

STR'ŽEV TV

Moramo pa omeniti tudi en in edini STR'ŽEV TV. Ustvarjamo ga struževska dekleta. Snemamo enkrat mesečno, dotaknemo pa se struževskih znamenitosti, znanih prebivalcev, podjetij, novosti ipd.

VESELI DECEMBER

Decembrsko vzdušje se začne z igrico, ki jo pripravimo predani (khm, no ja ...) učenci OŠ Franceta Prešerna Kranj pod vodstvom umetniške vodje Petre (koga pa 😊). Igrico igramo za starše ter prijatelje (generalka), učence do 5. razreda OŠ F. Prešerna Kranj, starejše občane in pa za predšolske otroke, kjer nas obišče dedek Mraz z darili. Darila so tudi za nas - to je pravzaprav odločilni razlog, da sploh nastopamo, haha.

Letos nam je korona zagrenila tudi božični čas. Ampak me se ne predamo. Naredile smo sklop videov na temo božiča in ustvarjalnic. Starejše smo tako ustvarjale božične dekoracije in pa razne sladice, s katerimi se lahko posladkamo in jih ponudimo obiskom, mlajše pa so brale prečudovite pravljice za otroke ob kaminu. Vse naše vidoe si prav tako lahko pogledate na FB-strani.

PETRA

No, ona ni dejavnost, je pa prav, da jo še posebej omenimo, saj ste lahko opazili, da nastopa skoraj v vsakem prispevku.

To je ženska, ki poleg svojih otrok in moža očitno še vedno ni imela dovolj skrbi, zato si je

nakopala še nas, najbolj fejest dekleta, kar jih premore Struževu. Petra nas je za svoje vzela pred štirimi leti in šestim pubertetnicam postala ne le prijateljica, ampak nekakšna druga mama. Ogromno smo se naučile od nje, pa tudi ona se je verjetno marsikaj od nas - ali vsaj o nas. Povezuje in posluša nas, nam svetuje in nas spodbuja. Lahko ji povemo tudi tisto, česar svojim mamam (raje) ne. Naučila

nas je, da moramo biti samozavestne, in zmeraj nam ponavlja tale stavek: »Imejte se rade, ker če se same ne boste imele, vas tudi nihče drug ne bo imel.« To zdaj tudi vam polagamo na srce, ker vam bo ta stavek prišel še kako prav, sploh v teh letih. Seveda je tudi ona nekoč hodila na našo šolo - zato pa je tako fajn. Petra, ne šola 😊

JASLICE

V obdobju med božičem in novim letom se družimo pri jasliah. Narejene so iz slame, izdelali pa smo jih mi. Postavljene so v votlini nad kapelico pri vhodu v Struževo. Ker je druženje prepovedano in ker nimajo razdalje 2 metrov, so tudi vsi v jasliah letos nosili maske. Druženje (jasličenje?) poteka ob toplem čaju za otroke, kuhančku za odrasle, doma narejenih slaščicah in ob dobri glasbi (ne samo »jaslični«).

STRUŽEVSKA PUSTNA POVORKA

Vsako leto se na glavno in tudi edino struževsko ulico zgrnejo lepe in raznolike pustne maske. Na čelu sprevoda je traktor z vozom, ki ga po navadi vozi «Jenkov ata» (a. k. a. Emin dedek). Za traktorjem ponosno kikirika str'ževski petelin, sledijo pa mu maškarce. Kdor ne sodeluje v sprevodu, pa povorko opazuje kar ob cesti in deli bonbone. Ko maškarce prispejo na

cilj (dom KS), sledijo izbor najbolj izvirnih mask, pojedina ter zabavne pustne igre. Zanimivost: lani se je odvila že 4. tradicionalna pustna povorka. Letos pa je seveda odpadla. [#koronasucks](#)

PRSTOMET

Odbojka ni edini šport, po katerem slavi naša vasica. Imamo tudi prstomet! Ne, NE MEČEMO PRSTOVI!!! In ne - NISMO ZANIČ! Na struževskih dnevih imamo tudi tekmovanje iz te slavne igre, kjer podelimo super nagrade. Ampak to še zdaleč ni vse. Naši prstometalci ali balinčkarji so na raznih (zaresnih) tekmovanjih osvojili že kup nagrad in pokalov, ki so sedaj razstavljeni v krajevni skupnosti. Kjer jih na žalost nihče ne vidi. En bolj znanih balinčkarjev je letošnji najvažčan, Jože Mrgole.

STRUŽEVSKI DNEVI

Ti čudoviti, razgibani, športni, adrenalinski, filmski, plesni, pevski in ustvarjalni dnevi se odvijajo konec avgusta. Prizorišča dogajanja so različna: športno igrišče, kjer se igrajo košarka, nogomet in prstomet, turnir v odbojki pa se odvija na mivki.

Pod kozolcem Pr' Matjaž' potekajo ustvarjalnice, filmski večeri, potopisi in ostale aktivnosti. Guess what???!!!! Verjetno vas bo zelo presenetilo dejstvo, da je prejšnje poletje odpadlo tudi to.

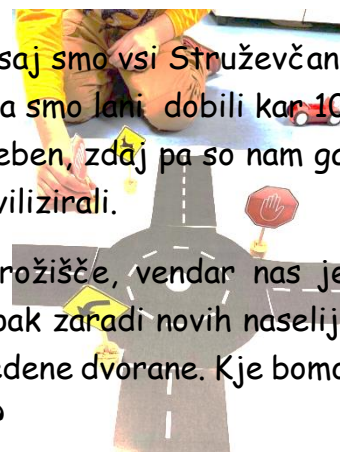
#koronasucks

MODERNIZACIJA

Verjetno že vsi veste (če ne, zelo očitno živite pod skalo, saj smo vsi Struževčani na to tako ponosni, da smo novico obežali na veliki zvon), da smo lani dobili kar 10 metrov pločnika, kjer, iskreno povedano, zares ni bil potreben, zdaj pa so nam ga celo podaljšali za 30 metrov. Počasi se bomo popolnoma civilizirali.

Letos so delavci 2 meseca pri piceriji Gorenc pacali krožišče, vendar nas je razočaralo dejstvo, da ga sploh niso delali zaradi nas, ampak zaradi novih naselij, ki bodo prav kmalu zrasla sredi prostranega polja zraven ledene dvorane. Kje bomo pa še lahko sprehajali pse, če bodo vse zalili z betonom???

No, vidite. Življenje v Struževem sploh ni tako zanič. Smo zelo povezani in ta naša povezanost nas združuje in veže tudi v najtežjih časih.

Ampak prosim, ne se mi naseljevati tukaj, ker se že tako ali tako drenjamo. O življenju v taki prečudoviti vasi vam dovolim le sanjati!

ZASLIŠALI SMO ŠE UČITELJICO DUNJO

Zakaj naj bi bilo Stružev ena zabačena vas, kakor nas včasih dražite?

Da ne bo pomote - tam sem preživela čudovito otroštvo, svobodno smo se ves prosti čas jagali po vasi, na naši travi preigrali ure in ure odbojke in badmintona, lezli po tirihi direktno nad Savo in plezali tam pod mostom tik nad reko, psssst, nihče nas ni vsakih pet minut preverjal po mobitelu ... Nasproti naše hiše sta se izmenjavala krompir in koruza, travniki niso bili še vsi zabetonirani, blokov še ni bilo, ljudje smo se vsi poznali med sabo in pozdravljali, po klancu ni vsake tri sekunde pridivjal kak avto ...

Torej - v resnici svojo rodno vas obožujete?

No, tako hudo pa ni. Ko sem odraščala, mi je šlo vedno bolj na živce, da sem morala vsakokrat najprej gristi v dva strma klanca, da sem sploh priplezala iz vasi - tega vi verjetno sploh ne boste razumeli, ker vas še na WC peljejo z avtom, ampak res ni bilo zabavno pešačiti ali kolesariti v šolo, iz šole, na trening, v glasbeno, na plavanje ... Parkrat na dan. Vsak dan. Tako da sem počasi začela govoriti, kako komaj čakam, da bom šla lahko ven iz tiste luknje struževske.

Torej ste se preselili samo zaradi klanca?

Danes pridem tja samo še na obisk k očetu; ne počutim se več prav zelo domače ... Pešec ali kolesar komaj preživi spust po klancu, avti pa mimo ful na gas ... Srečujem neznane obraze (in cel kup mularije iz šole, grrrrrozljivo 😊) in komaj kak meter nepozidane trave je še na svobodi, po nekdanjih poljih in travnikih je kup pleha ali pa skladovnice vseh sort materiala ...

Največji kriminal pa je prevažanje šolarjev z avtobusi. Ajde, v eno smer naj vam še bo, tudi jaz sem trpela zaradi jutranjega hribolazenja, ampak tiste četrte ure sprehoda iz šole pa nikogar ne bi ubilo; po poti se lahko otroci pogovarjate, družite, malo nadihate in pretegnete, ne pa da samo prestavite svoje tazadnje z enega stola na drugega, sošolcev pa zaradi zijanja v telefon še vidite ne.

A lahko vsaj za konec poveste kaj lepega, prosim?

Naj vam bo. Res izjemno cenim, da se v vasi trudite ohranjati neko skupnost, da je toliko aktivnosti za stare in mlade, da se skuša tudi nove prebivalce vasi, predvsem otroke, vključiti v dogajanje. Tu pa res kapo dol. Pa da boste morda do leta 2045 dobili pločnik, tudi ni švoh 😊

Vse o Struževem sta napisali Rebeka F. in Ema G. iz 8. c

ANDREJ ŠIFRER

V katerem kraju ste se rodili?

Prihajam s Kalvarije, to je del Stražišča s pogledom na Kranj - tam sem preživel svojo mladost.

Kam ste hodili v šolo in kako se je razlikovala od današnje?

Hodil sem na OŠ Lucijan Seljak, danes je to OŠ Stražišče. Takrat je bila še osemletka. Kakšna je šola danes, niti ne vem, ampak zdi se mi, da so imeli učitelji včasih večjo avtoriteto. Lahko so nam pripeljali tudi kakšno okoli ušes. Ne spomnim se, da bi katerega učitelja ravno sovražil, nismo pa marali tistih najbolj strogih. Ampak ravno ti so nas največ naučili.

Kako bi potekala ura glasbe na naši šoli, če bi bili vi učitelj?

Verjetno bi poslušali glasbo in se o njej pogovarjali, jo skušali razčleniti.

Kdaj ste odkrili, da imate talent za petje?

Pri nas doma se je vedno pelo, ne bi pa rekel, da imam prav poseben talent za petje. Sem pa kar naprej nekaj brundal in oče mi je celo večkrat rekel: »Samo peti nikar!«

Potem je nekega dne oče za darilo ob odhodu v pokoj dobil gramofon, ki sem si ga tako zelo želel. Kar prisvojil sem si ga, tako da je bilo to pravzaprav moje darilo in ne očetovo.

Ali imate tremo, kadar nastopate sami?

Nimam ravno treme, bolj neko strahospoštovanje do nastopa.

Kakšen je bil vaš prvi nastop?

Nastopal sem v skupini, in sicer v kulturnem domu v Žabnici, prišlo je zelo veliko ljudi, saj se je glas o nastopu razširil naokrog.

Ali se vam je na koncertu kdaj kaj pokvarilo ali pa vam je kdo izmed poslušalcev povzročal težave?

Oboje se je kdaj zgodilo. Kdaj mi je počila struna na kitari, v Domžalah pa je sredi koncerta na primer zmanjkalo elektrike. Prenapete obiskovalce koncertov sem včasih skušal utišati sam ali pa so jih drugi.

Ali se vaši koncerti hitro razprodajo?

Zadnji koncert, ki sva ga organizirala z ženo pred dvema letoma v Cankarjevem domu, je bil razprodan. Ljudje so zasedli vseh 1500 sedežev.

Kaj počnete v prostem času?

V prostem času rad igram tenis, kolesarim, kuham v dvoje; ker sam nisem ravno tak mojster, opravljam bolj vajeniška dela. Rad se tudi družim s prijatelji.

Po kateri pesmi ste najbolj znani, katera je vaša največja uspešnica?

To je pesem Za prijatelje, ki je tudi zmagala leta 1998 na ponovno oživiljeni Slovenski popevki. Prvo nagrado so ji podelili tako poslušalci kot žirija.

Če vi ne bi bili Andrej Šifrer, kateri pevec oz. pevka bi bili radi?

Če bi bil ženska, bi bil rad Barbra Streisand, drugače pa Paul McCartney. Od domačih pa so mi všeč Iztok Mlakar, Aleksander Mežek, Koala Voice, Dan D ...

Ali ste imeli kdaj probleme z zasledovanjem oboževalk?

Nikoli me ni nobena zasledovala, lepo so prišle do mene in smo se malo pogovorili, napravili kakšno fotografijo ...

Lana B., 6. c

DOMAČE ŽIVALI

Doma imam mačko,
ki me praska s tačko,
ko hočem, da bi jo oprala,
ta moja muca mala.

Imam pa še kuža,
in ko vidi, da je tam blatna luža,
se vanjo zapodi,
in ko pride ven, zasmrdi.

Seveda imam pa še kravo,
tako skodrano, tapravo.
Žuža ji je ime
in nihe drug razen mene je božati ne sme.

Rada imam živali,
še posebej, ko se skupaj igramo na travi.

Živa Š., 6. a

MOJA MAČKA

Moja mačka,
ki vsak dan sračka,
res tako smrdi,
saj več čas prdi.

Sveže mleko sem nalil,
vanj še kruha nadrobil,
najraje se igra z orehi,
zato tudi leze po strehi.

Jamal W. Z., 6. a

MAČKE IN MIŠI

Vse mačke rade miši lovijo
in nanje pred luknjami prežijo.
Mačke so včasih tudi lene,
po navadi so zelo izbirčne in tudi sladkosnede.

Miši niso pred njimi nikdar varne,
kadar jih radovednost iz lukenj ven pahne.
Čeprav so miši urne in hitre,
kakšna vseeno ne dočaka vrnitve.

Danaja Š., 6. a

Foto: Katjuša

ZAJEC

Zajca nemogoče je ujeti zdaj,
ker skače naprej in nazaj.

Če daš mu korenček,
je vesel kot novoletni venček.

Svojega zajca lovim cele dni,
zato smeji se mi vsi.

Moj zajec dobro se skrije,
pa čeprav zunaj dež lije.

Zunaj na travniku stojim
in se za svojega zajca bojim.
Ko neham z iskanjem in grem domov,
pred vrati vidim svojega zajčka, ki pleza na
stol.

Taja S., 6. a

POLETJE

Dosti imam te zime v glavi,
raje se kopam v naši Savi.

Končno je prišlo poletje
in zavohala sem krasno cvetje.

Takrat grem lahko spet na morje,
da vidim, kako vzhaja to obzorje.

In spet sprehajam se v naravi,
poležujem na zeleni travi.

Ko pa nič več vroče ni,
poletje mine en, dva, tri.

Anja M., 6. c

VESOLJKA

Ko stopiš na vrt,
zagledaš tam smrt.
Ko vidiš vesoljko,
zapešeš z njo polko.

Plešeš do neba,
planeta drugega.
Čez reke in morja,
bosta letela in veter ujela.

Ura polnoč je odbila,
domov se bosta vrnila.
Ko zjutraj vstaneš,
hitro uganeš,
da to vse je res,
bil je nočni ples.

Nika R. P., 7. c

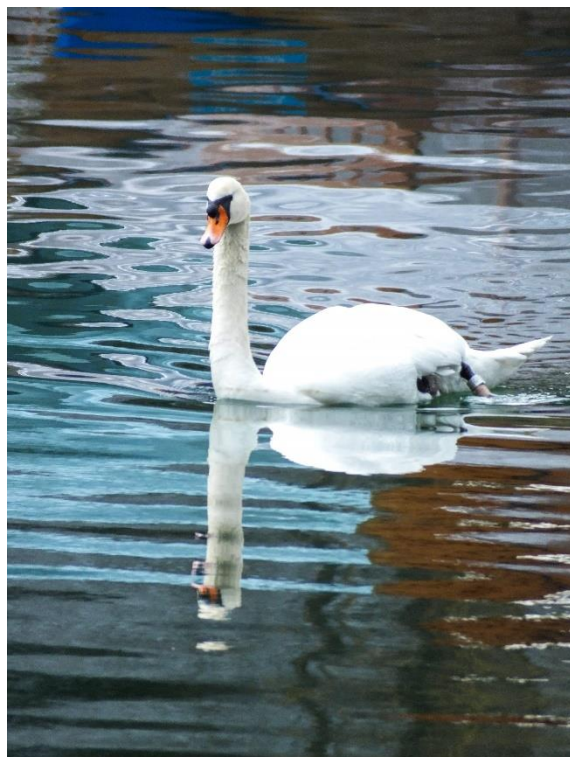

Foto: Katjuša

ROMEO IN JULIJA MALO DRUGAČE ...

Shakespeare je napisal res depresiven konec Romea in Julije. Zarja in Julija iz 9. c ponujata bolj zanimivo rešitev. Najprej: MAVRIČNI ROMEO

Romeo in Julija sta se spoznala na zabavi, na katero Romeo sploh ne bi smel priti. Takoj sta se zaljubila, kljub temu da sta bila iz družin, na smrt sprtih že več generacij. Dan po zabavi se je mladi par skrivaj poročil pri menihu Lorenzu, ki je upal, da bo tako prekinil spor med družinama. Nedolgo po poroki pa je bil Romeo izgnan v Mantovo, ker je Tybalt, Julijin bratranec, napadel in ubil Romeovega prijatelja Merkucija, Romeo pa se je razjezil in ubil Tybalta.

Julijin oče je kmalu za tem svoji hčeri ukazal, da se mora poročiti z grofom Parisom. Julija tega seveda ni hotela, saj je bila že poročena z Romeom, zato se je izgovarjala, da je premlada in da ne morejo praznovati poroke ravno po smrti njenega bratranca. A oče je vztrajal. Zato se je Julija odločila, da bo navidezno privolila, nato pa pobegnila tik pred poroko. A ko je videla, kako navdušena je bila njena družina, tega preprosto ni mogla storiti. Zato je napisala pismo Romeu, razložila mu je situacijo in obljubila, da ga bo vedno ljubila, tudi ko bo poročena s Parisom.

Prišel je dan poroke. Julija se je smejala, da bi ljudje okoli nje mislili, da se zakona veseli, kar seveda ni bilo res. Ko je počasi stopala proti svojemu bodočemu možu, se je spominjala vseh trenutkov, ki jih je preživela z Romeom, bilo jo je strah in majhne tople solze so počasi kapljale iz njenih oči; morala se je smehljati in hkrati brisati solze s tančico, preden bi jih kdo opazil. Ko sta se s Parisom poljubila in uradno postala mož in žena, se je začela velika zabava, ki je trajala vse do naslednjega jutra.

Istega dne se je Julija tudi vselila v Parisovo vilo. Bila je čudovita, a Julija ni občutila sreče, kot si jo je zamišljala, ko je kot majhna deklica sanjarila o poroki z grofom. Vse, kar je želela, je bil Romeo. Šla je ven na prečudovit vrt, da bi se skrila pred vsemi ljudmi, in na poti do najbolj oddaljene točke na vrtu je našla kamnit zid, za enim izmed kamnov pa zatlačen list papirja. Vzela ga je in prebledela, saj je bilo to pismo Romeovo. Skrila se je in ga začela brati:

»Res srčno upam, da najdeš to sporočilo, ljubezen moja. Slišal sem za poroko - strlo mi je srce, ko sem izvedel, da se poročaš z nekom drugim, a zaupam ti in vem, da me ljubiš, zato me ni strah te poroke. Vem, da te je mati prisilila v to, zato ti ne zamerim. Prosim, odpiši mi. Z ljubeznijo, Romeo.«

Julija se je ozrla na Parisa, ki se ji je počasi približeval, skrila je pismo in stekla proti njemu. Preostanek dneva sta preživela z raziskovanjem vile in posesti, nista kaj dosti govorila in to je bilo obema všeč. Zvečer sta se oba ulegla v posteljo s svilnatimi odejami in blazinami, občutek je bil, kot da bi spal na oblakih, a nihče od niju ni mogel spati. Začela sta se pogovarjati in si razkrivati skrivnosti ali stvari o sebi: katera je njuna najljubša žival, najmanj ljub družinski član ... Nenadoma pa je Paris utihnil, pogledal Julijo v oči in

ji priznal, da je ne ljubi, da je bil v poroko prisiljen ter da ljubi nekoga drugega. S solznimi očmi je Julijo prosil za odpuščanje in ji obljubil veliko denarja v zameno za tišino. Julija je le prikimala, se obrnila stran od njega in počasi zaspala.

V naslednjih mesecih sta z možem postala zelo dobra prijatelja, ves čas pa si je z Romeom pošiljala sporočila. Enkrat pa je dobila zelo čudno pismo, v katerem je izvedela, da si je pravzaprav dopisoval z nekom drugim in da njena pisma sploh niso prihajala do njega:

»Nekaj ti moram priznati, zelo te ljubim, a poročen sem z Julijo. Vem, kako grozno se to sliši, a je resnica. Dan po zabavi, o kateri sem ti pripovedoval, sva se poročila, saj je bila ljubezen na prvi pogled. A nisem je ljubil, kakor sem ljubil tebe, in nikdar je ne bom.«

Julija ostalega ni mogla prebrati, saj so njene solze spremenile besede, napolnjene z ljubeznijo in črnim, v veliko pack, ki so se širile po papirju. Ni se mogla več skrivati pred Parisom, zato mu je razložila, kaj se je dogajalo med njo in med Romeom od začetka zabave do tistega trenutka. Paris je postal čisto bled in ni hotel verjeti niti besede. Vsaj želel si je, da bi bile laži, a niso bile. Julija mu je pokazala pisma, ki jih je prejela že mesece, a je zdaj izvedela, da si je dopisoval z nekom drugim in da Romeo njenih pisem ni dobil. Po petih dolgih minutah tišine, ki so se vlekli kot stoletja, je Paris spregovoril z nežnim glasom:

»Poročen je bil z drugo? Poročen je bil s tabo? Poročil se je s tabo? Rekel mi je, da se je odločil ostati z mano in da ga ne zanimajo več družinski spori, ki jih je želel rešiti s poroko nekoga iz družine Capulet ...»

Tisto noč sta se odločila, da gresta obiskat tega zvestega ljubimca, ki je vsakemu posebej obljubil večno ljubezen. Pobegnila sta skozi okno njune spalnice, skozi katerega se je še kot najstnik Paris vsak večer izmuznil k Romeu. Do Mantove sta prispela zgodaj zjutraj naslednji dan. Romea sta našla, ko je spal na eni izmed klopc. V tistem trenutku, ko je Julija zagledala svojega lažnivega moža, jo je Paris močno stisnil za roko ter začel teči, in ko se je Julija obrnila nazaj, je zagledala Romea, kako se jima hitro približuje. Seveda je mislila, da bežita proč od njega in je začela sodelovati in teči hitreje. Čez nekaj časa sta prišla do gozda in Paris je zagledal jamo ter se zadržal, naj se Julija skrije vanjo. Zmanjkalo ji je solza in ni več mogla dihati, bila je izmučena in utrujena, zato je ubogala Parisa. Oprezala je iz jame, ker je mislila, da se bo zgodil spopad, vendar pa ... Ko je Romeo zagledal Parisa, sta si skočila v objem in se poljubila! Julija je bila čisto iz sebe in še preden bi jima lahko kar koli rekla, sta njena nezvesta moža porinila orjaško skalo čez edino odprtino in edino pot ven iz te jame.

Julija je za vedno ostala ujeta v jami in družini sta še vedno ostali sprti in verjetno za vedno bosta. Ko so Capuleti obupali nad tem, da se bosta Julija in Paris kdaj vrnila, so ju izbrisali iz svojih glav in družinske zgodovine. Zaljubljena golobčka Romeo in Paris pa sta skupaj mirno dočakala visoko starost.

ROMEOVO ZNAMENJE

Družini Capulet in Montego sta se že dolga leta sovražili. Nekega dne so pri Capuletovih priredili ples v maskah, na katerega se je pretihotapil Romeo. Z Julijo sta se zaljubila, ne da bi se zavedala, da je nujna ljubezen prepovedana. Ko sta izvedela, kdo pravzaprav sta, je bilo že prepozno, preveč sta bila zaljubljena. Skrivaj ju je poročil menih Lorenzo. Čez nekaj dni pa se je stari Capulet odločil, da bo svojo hčer oženil; seveda ni vedel, da je že poročena.

Oče je vstopil v Julijino sobo in ji povedal, da ji je našel moža, mladega plemiča Parisa. Julijo je prešinil srh. Izgovarjala se je, da je premlada in da je nespoštljivo praznovati poroko tako hitro po smrti njenega bratranca, a oče je ni poslušal.

"Poroka bo, in to še jutri!" je zakričal in odšel.

Julija je bila na smrt prestrašena, potila se je in si grizla nohte, kajti skrbelo jo je, kaj se bo zgodilo, če oče izve, da se je že omnožila z mladim Romeom, sinom njegovega smrtnega sovražnika. Ni vedela, kaj naj stori, v glavi je lahko videla le mrtvega Romea, ki leži na tleh, umorjen, in svojega očeta, ki stoji nad njim in ga gleda. Čutila je, kako se ji srce lomi. Odločila se je, da bo le pristala v poroko, saj ne bi mogla živeti s tem, da bi bil Romeo mrtev, sploh pa ne s tem, da bi bila ona odgovorna za njegovo smrt.

Tako je odšla do očeta in mu povedala, da bi rada spoznala Parisa. Oče se je vesel strinjal in Parisov prihod napovedal za isti večer.

Ko je Julija zagledala Parisa, se ji je zdel simpatičen, tako rekoč popoln - a ni bil Romeo. Ko ji je Paris poljubil roko, je v njegovih očeh videla Romeove, namesto njegovih ustnic začutila Romeove, namesto njegovega vonja zavonjala Romeovega. Večerja Juliji ni minila hitro, saj si je želela, da bi bil Romeo tisti, ki sedi ob njenem boku.

Ko je ležala v svoji postelji in se stiskala v svojo svileno posteljnino, si je brisala solze. Razmišljala je o tem, kakšno bi bilo lahko njeno življenje z Romeom, če vsaj ne bi bil Romeo. Pomislila je, da je Paris sicer čudovita oseba, prijazen, bister, pogumen, dobrega srca, a ni tisti, ki ga njeno srce želi. Zaspala je s svojo glavo pod blazino in s solzami, ki so ji tekle po licu.

Zbudi lase ob klicu svoje matere, ki jo je prišla buditi zaradi priprav na poroko. Obkrožali do jo njihovi služabniki s polnimi rokami poročnih okraskov in pripomočkov, z nasmehi na obrazih in z mislijo, da se bo Julija srečno poročila in odselila.

Medtem Romeo doma ni vstal iz postelje, a nihče ni vedel, zakaj. Njegov oče se je usedel k njemu na posteljo in ga vprašal, kaj ga muči, zakaj se ne obnaša, kot bi se moral. Romeo mu je priznal, da se je pretihotapil na Capuletov ples in se zaljubil v Julijo in se celo poročil z njo, a da je sedaj prejel pismo, da se bo danes poročila s plemičem Parisom. Njegov oče ga je pogledal in ni rekel besede. Čez nekaj sekund tišine mu je s težkim srcem povedal, da sploh ni njegov sin. Romeov pogled je bil neopisljiv. Oče mu je zaupal, kako je pred 17 leti v košari pred domačo kapelico našel dojenčka, ki je imel tako

prečudovite modre oči in tako očarljiv obraz, da ga ni mogel pustiti kar tam. Odnesel ga je domov in ga vzgajal kot svojega.

Romeo je zajeceljal: "Torej sploh nisem Montego!"

Skočil je iz postelje, si nataknil čevlje in srajco ter začel teči v smeri Verone.

Poroka bi morala biti čez nekaj ur in Julija je bila že skoraj pripravljena, da se odpove imenu Capulet. Paris jo je obiskal v njeni sobi in ji povedal, kako čudovita izgleda. Julija se je nasmehila, a za njegove besede ji ni bilo mar. Z njo je ravnal zelo lepo, tako kot bi moški moral z žensko. Poskušala je pozabiti na Romea in si misliti, da bi tudi s Parisom lahko bila srečna, čeprav je globoko v sebi vedela, da je edini, ki jo lahko osreči, edini, ki je ne sme.

Minila je kakšna ura, Romeo je bil na poti, da ustavi poroko, in ko je končno prispel v Verono, ga z očitnim razlogom niso spustili blizu cerkve. Vrgli so ga v majhno ječo. Romeo je bil zlomljenega srca.

Julija je začela hoditi proti oltarju, opazovala, kako lepo je okrašena cerkev, kakšni čudoviti okraski jo obkrožajo, kakšno čudovito materino obleko nosi. Vse je bilo popolno razen njenega bodočega moža, ki jo je z ogromnim nasmehom čakal pred oltarjem. Oklepala se je roke svojega očeta, se močno držala, da ne pade zaradi stresa, ki jo je mučil. Oče jo je z velikim nasmeškom oddal pri oltarju.

Romeo je medtem v ječi našel žebelj. Začel je kričati. Prišel je paznik in Romea našel ležati na tleh. Paznik je odprl vrata in šel do njega, Romeo pa ga je zabodel v

glavo in odhitel iz ječe. Tekel je do cerkve, v kateri se bo njegova draga poročila.

Poroka je bila skoraj končana, manjkal je le še del, ko je potrebno reči, da vzameš tistega, ki stoji pred tabo.

"Jaz, Julija, vzamem tebe, Paris, v zdravju in boleznih ..." je začela Julija.

Romeo je odprl vrata in zakričal. Vsi so se obrnili.

"Ne vzemi njega, kajti jaz nisem tvoj sovražnik, nisem Montego! Moj oče me je našel pred 17 leti kot zapuščenega dojenčka, torej nisem Montego! Ne vzemi njega!" je vpil Romeo.

Parisova mama je stekla do Romea, mu dvignila srajco njegove leve rame in videla njegovo znamenje. Obrnila se je k svojemu možu in vzkliknila: "Znamenje ima! Ima znamenje!"

Obrnila se je k Romeu in mu rekla: "Sin moj ..."

Poroka se je v tistem trenutku ustavila. Paris je šel do matere in jo vprašal, o čem govori. Vsem je oznanila, da sta z možem pred 17 leti zapustila sina, ki je imel na levi rami znamenje v obliki srca. Preden je kdo karkoli rekel, je Julija stekla do Romea in mu rekla: "Torej res nisi Montego!"

S svojimi nežnimi ustnicami je poljubila njegove in očetu povedala, da ga ljubi.

Romea je odpeljala do oltarja in vsem oznanila, da je on že njen mož. Oče je bil močno razburjen zaradi hčerinega obnašanja in neodgovornosti, a mu je odleglo, da se njegova hči ne bo pisala Montego.

Julija M. J., 9. c

Foto: Katjuša

Kad je moje oko vidi,
srce počne da se stidi,
obraz odmah porumeni.
da' l ljubav je to u meni?

Brao bih joj lepo cveće,
brao bih joj i drveće.
Zaljubljen sam sve do neba,
hrabrosti mi sada treba.

Možda ona neće cveće,
možda neće ni drveće.
Zaljubljeno moje srce,
nikada odustati neće.

Trudiću se svaki dan
i smišljati novi plan!

Boris R., 7. c

ZAKAJ RAVNO ONA

Zakaj bolezen namesto ljubezen?
Ker se rima na bolezen.

Že cele dneve doma sedim,
kiham, smrkam in se budim.
Je to ljubezen ali bolezen?

Zdravniki mi težijo,
da bom morala doma ostati
in še kar naprej se svoje ljubezni bati.

Nika R. P., 7. c

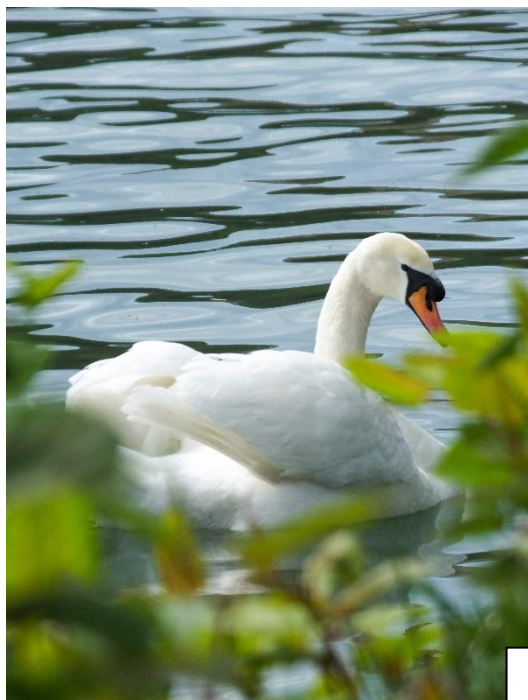

Foto: Katjuša

Kaj je sploh ljubezen?
Ni sovraštvo, niso leta, ni bolezen,
So metuljčki v trebuhu, ki čutiš jih redno.
A res je bedno, ker ne obstajajo za vedno.
Za osebo, ki jo ljubiš, se tudi kdaj potrudiš.
Tokrat imata želje, ki izpolnila jih bosta čez življenje.
Čeprav ona ima poleg tebe še sugar daddyja,
se sprijazni, saj nikoli ne boš zamenjal harryja (styles)
Še vseeno bo vesela besed "rad te imam",
saj ve, da ti to najbolje reči znaš.
Če zraven se še zasmehljaš
in en poljub ji daš
in nekaj zaigraš
pa jo imaš.

Neja T., 9. b

OTOK V NESMISLU

Majhen otoček v morju brezsmiselnosti,
kako sploh preživi lahko.
Kadar z morjem bi se zlil,
vedno vrže ga v zaliv.

Kaj bi dal, da ne bi bil edin,
kaj bi dal, da nekdo bil bi z njim.
S kom lahko bi govoril,
s čim bi sebe sam gradil.

V upanju, da se bo razširil,
morje prevzame ga.
Otok se je potopil,
ni več upanja.

Ela K. B., 8. č

ODPRAVA NA JEZERSKO

Nekega meglenega septembrskega jutra smo se himalajci odpravili na Jezersko. Veselili smo se druženja in taborjenja, hojo v hribe pa bi rajši izpustili, čeprav smo planinski krožek. Septembra je človek namreč že utrujen od šolskih obveznosti. Nekatere so pripeljali starši, druge pa je do znamenite Šenkove domačije pripeljal učitelj Mare s kombijem. Malce smo si ogledali domačijo in navezali stike s številnimi živalmi, za katere pa mislim, da niso bile preveč vesele glasne družčine, ki je laufala za njimi.

Temperature so bile precej nizke, vendar ne dovolj, da bi Gaj oblekel dolge hlače. Kratke hlače so bile kljub zahtevani opremi tudi edine, ki jih je prinesel s sabo. Po krajšem prerekanju o primernih oblačilih z učiteljema smo se od domačije odpravili proti izhodiščni točki in od tam na Češko kočo. Fantje so hiteli in se požvižgali na navodilo, da morajo hoditi za enim od učiteljev. Na vrh smo zato prispeli ekspresno in se tam okrepčali.

Po krajšem premoru smo se odpravili navzdol. Ensar je številne mimoidoče vljudno pozdravljal s Salam alejkum, vendar učitelja temu nekako nista bila naklonjena. Čez slabi dve uri smo že bili nazaj pri Šenkovi domačiji. Z Jono in Majo smo v letni kuhinji za kosilo pripravile testenine s sirom, zraven pa paradižnikovo solato, medtem ko so šli ostali postavljati šotore. Ko je bilo kosilo že skoraj nared, je Pia prišla poskusit, če je v redu, vendar se ji je zdelo premalo slano, zato je hotela dodati še ščepec. Žal se ji je sol nato stresla v lonec z makaroni. Njamiiii. Po kosilu smo še do konca postavili šotore, nato pa šli igrati odbojko in nogomet na prostoren travnik med šotore. Na srečo ni bilo veliko sosedov.

Proti večeru smo se odpravili do jezera, kasneje pa smo glavne kuharice spekle še palačinke, ki jih je hitro zmanjkalo. Dan smo zaključili ob ognju s penicami za posladek ter se odpravili v šotore. Bilo je zelo mrzno in smo se šli potem še malo gret v kurilnico, vseeno pa nismo dobro spali in seveda zjutraj nismo hoteli v hribe, ker smo bili čisto zalimani.

Poskrili smo se učiteljema, da ne bi šli, Rok je tudi poudarjeno šepal, ker ga je bolela noga, a nismo bili prav uspešni. Namrgodeni smo se odpravili na Goli vrh. Pot se je vlekla in vlekla in še je ni bilo konec. Fantje so štrajkali in hodili čisto počasi, zato smo bili priča živčnim zlomom učiteljev. Po približno dveh urah smo prispeli na cilj. Razgled je bil čudovit. Videli smo tudi Šenkovo domačijo pod sabo in si želeli biti tam dol. Na vrhu smo pomalicali, se poslikali od vseh strani in potem se je pričelo še dooooolgo spuščanje do domačije.

Podrli smo šotore, spakirali stvari in počakali na starše, da nas peljejo domov. Naslednjega dne smo skoraj vsi manjkali v šoli, eni so bili prehlajeni, vsi pa smo morali nadoknaditi eno noč spanca. Tako je bil izlet pravzaprav tridnevni 😊.

Če povzamem, je bilo prav fino, še boljše bi bilo brez vzpona na Goli vrh. Mislim pa, da sta učitelja uživala malo manj, saj ga je Ensar ves čas, kot bi rekla učiteljica Dunja - »sto na uro srak«. Pa še kdo mu je pri tem malo pomagal.

Maša K., 9. c

TRIGLAVING

Med šolanjem od doma smo se zaradi prepovedi skupinskega planinarjenja šli TRIGLAVING. Tekmovali smo, kdo bo prvi zbral toliko višincev, kot jih premore naša najvišja gora. Premagovali smo klance okrog Kranja in prva je »na vrh« priplezala **Rebeka iz 8. c**. Sledila sta ji **Jakob iz 6. c** in **Pia iz 9. c**. Prislужili so si unikatne pokale, ki sta jih ustvarila Jakob Z. iz 7. c in Vid P. iz 9. b pod mentorstvom učitelja Marka Kerna.

PESNIK

Pesnik je umetnik,
pesnik pesmi piše,
vmes še kaj nariše.

Potem pero vzame,
piše rime, stihe,
piše glasne in tihe vzdih.

Vsi poznajo njega rime,
veselijo se že zime,
ko se sneg cestišča prime.

Jošt R., 6. a

PESNIK

Pesnik piše pesmi,
da nismo ves čas resni.
Pesnik nas bodri,
da nimamo skrbi.
Pesnik za vsak stih
potrebuje dober navdih.
Pesnik je umetnik pravi,
veliko idej ima v glavi.

Martin C., 6. a

PESEM

Pesem je umetnost,
ki nastane pesniku izpod rokava,
pesem je tista,
ki otroke zabava.

Pesem ima tudi rime,
verze, kitice in čarovnije.
Pesem gre povsod za nami,
tako da nismo nikjer sami.

Danaja Š., 6. a

RIME

Učiteljica nam je dala domačo nalogo,
a jaz bi se raje podil za žogo.
Pesem moramo napisati,
še spis je lažje narisati.

Ne spomnim se nobene rime,
kaj se rima še na zima?
Kaj se rima na bolezen?
Mogoče ljubezen.
Ne, o tem ne bom pisal.

Aha, že vem, žoga
se rima z maroga.
A to smisla nima,
in pesem mora biti taka, da ga ima.

Na koncu bom pa brez naloge
in jaz bi raje jahal samorože.

Živa Š., 6. a

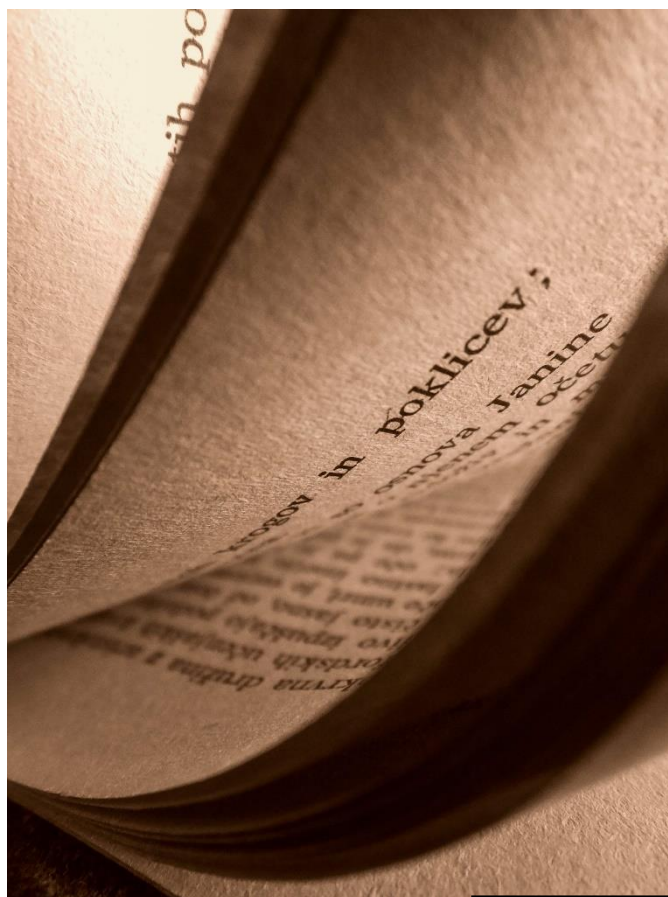

Foto: Katjuša

V prvi slovenski komediji naivni Micki odpre oči vdova Šternfeldovka – preberite, kako sama pripoveduje o tem in onem ...

ŠTERNFELDOVKA PRIPOVEDUJE

Zadihana sem pritekla na vrt. Tam me je že čakala prijateljica Lilija. Radovedna, kakor je, me je vprašala, le zakaj sem tako brez sape. Zadihana sem bila, ker sem tako hitela, saj nisem mogla čakati niti trenutka, da ne bi nekemu povedala, kaj vse se mi je zgodilo. Začela sem ji razlagati.

Vse se je začelo s tem, da je bil moj zaročenec Tulpenheim kar nekaj časa od doma. To se je ponavljalo in seveda, kot vsaka ženska glava sem začela sumiti. Odločila sem se, da mu bom sledila. Izvedela sem, da vsak dan zahaja v županovo hišo, zato sem se tja odpravila tudi sama. Srečala sem prijazno, a po mojem mnenju malo furjasto in nepremišljeno deklico. Bila je hči kmečkega župana. Ko sva se srečali, sva se druga drugi predstavili. Njeno ime je bilo Micka. Prijazno se mi je nasmehnila in z levo roko odmaknila pramen las, ki ji je silil na oči. V tem trenutku se je nekaj zasvetilo. Zaslepila me je diamantna svetloba. Pogledala sem natančneje in ga uzrla. Diamantni prstan. Bil je na levi roki, zato sem vedela, da je zaročni. Po navadi bi take malenkosti spregledala, vendar ta prstan ni bil malenkost. Bil je natanko tak kot ta, ki sem ga nosila na svoji levici. Takrat sem se zavedela, da je nekaj na

tem. Prosila sem jo, naj mi ga pokaže. Snela ga je s prstanca, da sem si ga lahko bolj natančno ogledala. Na notranji strani je bil vgraviran napis. Še prej sem jo vprašala, kdo je srečni mladenič, s katerim se bo omožila. Odgovorila je, da mu je ime Schoenheim.

Na notranji strani prstana, ki mi ga je dala na ogled, je bilo vgravirano moje ime. Dolge sekunde sem premišljevala, kako ji

naj povem, da je njen zaročenec v resnici lažnivec in prevarant. Končno mi je zletelo z jezika. Ni mi verjela, dokler ji nisem pokazala prstana, ki je imel vgravirano njegovo pravo ime, ki je bilo Tulpeheim. Njen prstan je bil popolnoma enak mojemu.

Micka je bila videti zelo prizadeta. Roko na srce, tudi jaz nisem vedela natanko, kaj se dogaja, in

nisem verjela svojim besedam, s katerimi sem prepričevala Micko. Ko sva nekaj časa kasneje obe prišli k sebi, sva začeli delati načrt. A seveda, maščevati se ni lahko. Tega ne bi zmogli sami. Zato je Micka za Tulpenheimovo prevaro povedala svojemu očetu Jaku in preprostemu kmečkemu fantu Anžetu, ki jo je na smrt ljubil, in mislim tudi, da je bil ob novici globoko v sebi vesel, saj zdaj je bil še čas, da osvoji Mickino srce. Skupaj smo zasnovali zvijačo za Tulpenheima.

Na večer, ko bi se morala Micka in Tulpenheim poročiti, smo povabili Tulpenheima, naj pride podpisat ženitno pogodbo. Seveda ni prišel sam. Z njim sta bila še pisar Glažek, ki se ni branil spiti kozarčka ali dva, in pa njegov prijatelj Monkof. Ko so prišli, so se usedli za mizo. Že na začetku se je Tulpenheimu zdelo čudno, saj ni smel sedeti zraven Micke, temveč je zraven nje sedel Anže. Tulpenheim in njegova klapa so čudno pogledali, ko so nazdravljali na ženo Micko in ženina Anžeta. Ko jima je Jaka povedal, da gre za poroko Micke in Anžeta in da so oni vabljeni le kot priče, se jim je končno podvetilo.

Ampak zgodba še ni končana. Hoteli so pobegniti domov, a jim niso pustili. Usta pa so imeli odprta in oči izbuljene, ko sem v sobo vstopila jaz. Predvsem Tulpenheim se je zavedal, v kakšne težave je zabredel. Vprašala sem ga, kaj vendar misli, da hodi okrog, mene pa doma pusti čakati.

Začudeno je gledal, kaj se bo zgodilo. Jaka in Anže sta mi povedala, kaj se dogaja, in ker je bil Tulpenheim tako osramočen in ker se je bal nase naslednje poteze, je podpisal ženitveno pogodbo kot priča. Pripravili smo ga do tega, da je, "ubogi revček", prispeval še doto Micki. Zabičala sem mu, da bo o vsem tem izvedel tudi njegov stric, po smrti katerega bi Tulpenheim podedoval premoženje. Ko so vsi s pogledi, uprtimi v tla, odšli in se vrnili, od koder so prišli, smo se začeli smejati tako zelo na glas, da se nas je slišalo do osmešenih in poraženih goljufov.

Lili je bila navdušena in taka čenča, kot je, bo verjetno o tem kmalu vedela cela vas. Ampak to me sploh ne moti. Vse sem prespala in ugotovila, da Tulpenheim sploh ni bil pravi zame. Trenutno si ogledujem barona iz sosednje vasi. Stokrat lepšega, stokrat bogatejšega in - kar je najpomembnejše - stokrat bolj poštenega in zvestega.

Rebeka F., 8. c

ŠTERNFELDOVKA PRIPOVEDUJE

Moški so egoistična in ponosna bitja. Tudi neumna, če vprašate mene. To sem vedela v trenutku, ko sem se prvič poročila. Bil je bogat, plemiškega rodu. Moški, vreden mene, bi rekli mnogi. Poroka ni bila iz ljubezni, ne, ko si mlad in bogat kot jaz, obstajajo določena pričakovanja, ki jih moraš izpolniti. Ne moreš se kar poročiti z naključnim moškim. Človek, s katerim se poročiš, mora biti vreden tega imena in položaja ter plemič, kot sem jaz.

Ko je moj prvi mož umrl, sem vedela, da je le vprašanje časa, kdaj se bom morala ponovno poročiti. Seveda ponovna poroka zame ni predstavljal težav. Bila sem v srednjih letih in še bolj bogata, zahvaljujoč bogastvu pokojnega moža, zato so moški čakali v vrsti, da se poročijo z mano. Nekega dne sem se odločila, da grem na sprehod. Običajno grem v park,

ko ni sončno, saj ne smem porjaveti. V svetu plemičev in plemkinj je tako, da čim bolj bela je vaša koža, bolj plemeniti ste. Medtem ko sem se sprehajala po parku, sem srečala gospoda Monkofa. Bil je plemiškega rodu in precej mlad, a žal že poročen. Potem sem poleg njega opazila še enega moškega. Bil je dovolj dobrega videza, zdel se je kot gospod pa še Monkofa je poznal. Zdaj sem le morala ugotoviti, kdo je, zato sem pristopila k njima in rekla: »Gospod Monkof! Kako čudovito presenečanje videti vas tukaj v parku.«

Nato sem se obrnila k drugemu moškemu in počakala, da ga je Monkof predstavil: »Ta gospod tukaj je moj dolgoletni zvesti prijatelj - gospod Tulpenheim. Ima veliko posestvo na severu. Precej čudovito je, zgrajeno v času renesanse, poslikal ga je sam Michelangelo.«

Zdaj me je začel zanimati še bolj. Dvignila sem obrvi proti temu Tulpenheimu: »Človek okusa, vidim. Povejte, kakšen je vaš položaj. Vašega imena ne morem povsem prepoznati. Manj plemeniti družinski člani, morda?«

Potem je spregovoril: »Seveda se ne morejo primerjati z vašim statusom, bogastvom in imenom, cenjena gospa. Vaš prvi mož je umrl, kajne?« Ko sem pritrdila, je dodal: »Moje sožalje, prepričan sem, da je bil dober mož in še boljši človek.«

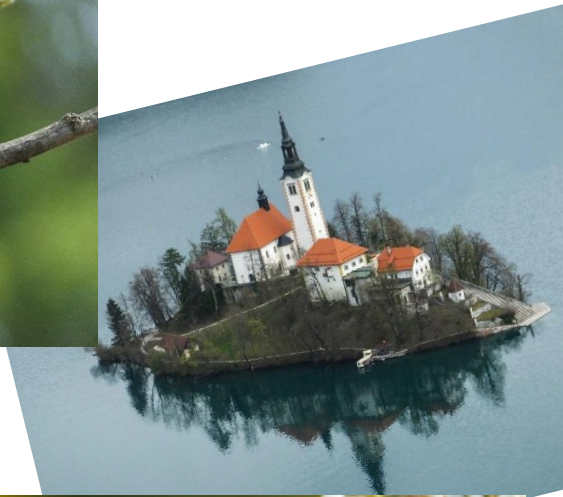
»Hvala vam,« sem rekla, »res je, boljšega moža si ne bi mogla želeli. Kaj porečete na sprehod z mano, gospod Tulpenheim?«

»Bilo bi mi v čast, gospa,« je odgovoril.

Sprehodila sva se po parku in bilo je kar lepo. Običajno ne prenesem bogatih in ponosnih moških, saj imajo prevelik ego, toda Tulpenheim presenetljivo ni bil tak. Bil je precej skrivnosten in občutljiv, ko je šlo za nekatere bolj osebne podrobnosti o njegovem življenju, vendar me ni motilo. Izziv in skrivnost sta mi bila vedno všeč, sicer je bilo dolgočasno in sem hitro izgubila zanimanje. Dogovorila sva se, da bom naslednji dan prišla na njegovo posestvo.

Naslednji dan, ko sem bila pri njem, me je zaprosil in sem preprosto pristala, ker se mi je zdel precej zanimiv in je bil veliko znosnejši od drugih moških, ki sem jih spoznala. Nisem bila neumna. Vedela sem, da me ne ljubi, kakor tudi jaz nisem ljubila njega. Domnevala sem, da je glavni razlog, da me je zaprosil, to, da sem bogata in da bi moje bogastvo in status zagotovo izboljšala njegovega.

Bila sva zaročena nekaj tednov, toda kadarkoli sem vprašala, kdaj se bova poročila, se je tej temi nenavadno izognil, preprosto zapustil sobo ali odložil datum. Nekega dne, ko je rekel, da bo obiskal enega izmed številnih prijateljev, ki jih je obiskoval v zadnjih dneh, sem se odločila, da mu bom sledila. Predstavljajte si moje presenečanje, ko se je ustavil pred županovo hišo v neki vasi. Potem sem videla nekaj, kar mi ni zlomilo srca, ampak samo strašno razjezilo in vame vsadilo željo po maščevanju. Tulpenheim je stal je pred vhodnimi vrati z enakim zaročnim prstanom, kot je bil na moji roki, in ga podaril mlademu dekletu. Kasneje sem izvedela, da je bila to županova hči Micka.

Spoznajmo še avtorico večine umetniških fotografij v Kriku, Katjušo D. iz 9. c

Fotoaparat sem imela v rokah že pri sedmih letih, pri desetih letih pa sem se še bolj navdušila nad fotografiranjem. Menda pravijo, da je prvih 10 000 fotografij slabih, zato verjetno ni slabo, da jih imam že 40 000. Kako mi sploh še dela telefon, ki bo kmalu že počil od fotografij, je zelo dobro vprašanje. Kaj sploh slikam, da je toliko fotografij? No, slikam vse, kar se mi zdi zanimivo. Zadnje čase fotografiram ptiče, ker so fotografije zmeraj drugačne, saj mi gre na živce, da vsi fotografi fotografirajo ene in iste prizore.

Na Instagramu spremljam fotografe, ki potujejo in fotografirajo naravo. Velikokrat imajo tisti z manjšim številom sledilcev boljše fotografije kot pa tisti z večjim številom oboževalcev.

Nimam ne vem kakšnega velikega cilja, želim si le, da bi bile moje fotografije vsako leto boljše. Na Instagramu je @bledslovenia objavil mojo fotografijo, tako da upam, da bo takšnih primerov vedno več.

